

PARÈNTESI VITAL

Josep Planaspachs

ENDREÇA (1993)

(Mentre la parca no em vingui a trobar
vull fer un parèntesi breu, explicar-vos
amb senzillesa, a escar, una vida
tal com la vostra, curulla d'enganys,
d'il·lusions, de somnis i de cendres.
No em feu retret d'amagar tots els signes
sota un mantell de paraules estranyes.
Vull entregar-vos bocinets de pell
perquè en feu pàgines d'un llibre en blanc:
un manuscrit de resquícies furtades
on hi podreu escriure les mentides
o veritats que us neixin dintre els ulls
que ara jo us obro gairebé per força.
I acluco els meus, i poso mà a la ploma
esperançat, venturós, però trist
per la brutor de la pell que em despullo.

1953 - NAIXEMENT

Calor em donà la vida un mes d'agost
quan amb l'esforç d'uns músculs dessagnats
vaig obrir els ulls sobtadament. La llum
em foradà -encara en les entrayes
d'un món fugaç, tancat, irrescatable-
mentre les ombres del carrer major
d'un poble esclau s'escampaven, talment
les urpes fràgils de la por retuda
dins el silenci de la nit marfosa.
I així vaig néixer -orbat, sord i mut-
mentre al quer alt udolaven les feres
que molt després demanarien comptes
al nodrissó fill de jan i mercè
que a frec de món alenava amb recança.

1954 - ALLETAMENT

Xuclava llet del mugró de la mare
amb l'escomesa d'un brau violent.
Fora, la lluna m'era una altra sina
on alletar, d'incògnit, el futur
ple de misteris que la nit m'obria.
La llet rajava pura, incontrolable
com una deu del paradís umbràtic
per on corria, assedegat de glòria,
el meu neguit sense encara saber-ho.
Totes les mares del poble m'ungien
amb la llet dolça dels mots saborosos
mentre el nounat -esclau de mugrons dòcils-,
esgarrapant la pell de dides fosques,
feia un assaig de coits imaginaris.

1955 - PRIMERS PASSOS

Amb passos breus, indecisos, molt vagues,
vaig començar tardanament el curs
indefectible del camí. Semblava
que em costés molt iniciar l'esquerpa
i breu singlada d'un vaixell que, pigre,
no llevava àncora, dubtós potser
dels curs traçat per l'altra gent al llarg
d'aquesta història que ara, ja de vell,
veig imprecisa. Les primeres passes
em demostraven tot allò que el temps,
molts anys després, cansat, em retreuria
amb insistència mordaç, pegallosa:
cal fer el primer camí amb tiralínies,
la tinta neta i el dibuix ben clar.

1956 - CREIXEMENT

Els ossos creixen molt de mica en mica.
Qui sap si enyoren la no-existència,
quan eren pols sense forma, estranys
dintre una gran matriu que refrenava
tot creixement. Tanmateix, a la llarga
és impalpable l'esclat d'aquells ossos
que s'han tornat imprudents i tenaços.
Plens de forats i amb trabècules sòbries,
els ossos puguen, a la fi, de pressa,
a frec de pell però sense punxar-la,
a frec de l'odi innat del món de fora,
que els posa fre, que els limita l'espai
dens i malalt per on ja s'entreveuen
urpes de por que els foraden el moll.

1957 - ESPAI

L'espai se'm fa petit perquè jo creixo
mentre l'espai, obstinat, m'és l'immòbil
espai impàvid que no vol raons:
un gran espai petit i rondinaire,
rancuniós, curull de sang i d'aire,
que em delimita les vores del cor,
que m'asfixia els pulmons enrarits
per l'aire dens, ara i sempre més dens
que el que em penetra aquest cos las, somort.
I fem juguesca, aquest espai i jo,
un pacte tàcit refermat pel vent
que ignora l'àmbit on regna la pols.
L'espai se m'obre -complaent, benèfic-
i jo li venc un farciment de por.

1958 - JOGUINES

Estranyament, el món de les joguines
és el mirall on després reviuràs
il·lusions i somnis. De primer,
una capseta o un gosset ja et basten
per mantenir el secret dels plors absents.
Després caldran joguines un poc més
sofisticades: vaixells, soldadets
de plom, els trens elèctrics, camions,
els putxinel·lis vius que tu domines.
A fi de bé, l'espai et farà créixer
i ja tindràs altres joguines -dòcils-
al teu abast: els números, les dones,
totes les hores perdudes, els odis
fonamentals. En fi, ja seràs home.

1959 - PUTXINEL·LIS

Els putxinel·lis foren com un món
on recordaves allò que seria
el fals teatre de la teva vida.
A mig carrer major hi ha la botiga
on t'han comprat el príncep i la bruixa,
el vailet, dracs de roba i de cartó
on ja comences a assajar els instants
del que serà després un somni tèrbol.
I ets tan babau, tan càndid que no saps
que seran els ninots, els titellaires.
Quan siguis vell, els braços i les cames
hauran ballat els passos de la dansa
que els putxinel·lis t'hagin sortejat.
Ells són les cordes: tu, sols el titella.

1960 - TACA

Pulmons tacats per microbis guerrers,
vaig enfilejar els pendants i les dreces,
la boca al raig reticent de la font
miraculosa que, prop del quer alt,
pelegrinatge agraït em donava.
La lola gran, una doneta seca
i camaprima, m'explicava els contes
de por i de joia que amb el temps viuria.
Ara són lluny aquells instants tan plàcids,
però recordo encara l'esplendor
que en els seus llavis renocs, consecats,
es dibuixava, talment com si el somni
pogués fer taula rasa d'unes taques
ja cisellades pels botxins del món.

1961 - LLUM

Tota la llum del món m'és necessària
com el batec del cor, com el vaivé
dels dos pulmons encara a mig guarir,
com el safrà i el salpebre dels àpats
condimentats per l'ofec de la fosca.
La llum, fidel, empeny cada matí
la finestrella d'una cambra buida
on hi ha un mirall que reflecteix el cos
afrevolit d'un vailet de vuit anys
que ja festeja una parca molt pròxima.
I el nen té por, i crida i plora i lladra
com gos poruc, recolzat en l'ampit
de la finestra, mentre mira el cel
tot suplicant més llum per al seu cos.

1962 - NEU

Ciutat nevada, avui els morts pateixen
un fred terrífic dins els mítics fèretres
d'aquesta terra brava que els lliurava
amb gran decència a les guerres de papus.
Tranquil·lament, seguien les petjades
d'antics germans que tant eren al camp
de la batalla com en viaranys
plens de paraules marcides, plens d'ombres
de caminants sens sendera ni llàntia.
I ara m'arriben els gemecs, les veus
mortes, les llengües glaçades, les tombes
a mig obrir, gairebé desbordades
per la neu negra que em retorna el crit
de l'avi mort sota un tret fugisser.

1963 - JOCS

Tots dos jugàvem: tu feies de mare
i jo de pare, és clar, però amb fills
imaginats tan sols per la memòria,
uns fills absents que vèiem clarament,
com si l'orgasme eixut que no sentíem
dessota taula -pare i mare estèrils-,
esdevingués real de ciència certa,
tan veritable en el si de la imatge
com el desig, la tendra insensatesa
de conillar folles bèsties pel món.
Érem infants, però en l'inconscient
ja ens bategava la gana del somni,
l'absència crua d'un sexe madur
que s'amagava, impotent, enmig d'ombres.

1964 - CINEMA

Passava tardes senceres, tot sol,
engarjolat dins cinemes de barri.
Per davant meu desfilaven desigs,
vicis feixucs, aventures, silencis,
mentre aquell home del costat mirava
el meu incendi encara mut, un trau
empresonat per miralls de vergonya.
Jo somiava la remor d'un mar
llunyà, recòndit, pur, però les mans
de l'homenot em perseguien -muda
la sala: res no passava-. I jo
vaig fugir, àgil com el cérvol, d'esma,
tot sanglotant de por mentre aquell home
cofoi, content, es masturbava amb ràbia.

1965 - ESPERMA

Tot sol al llit, la imatge s'espervera
i el llop del somni molt a poc a poc
muda la veu i rectifica el sexe,
es torna fràgil princesa de conte,
antiguitat que ara es demostra núbil,
poncella intacta de corbes suaus
i trau obert, golafre, apetitós.
I enmig del somni els ditets, desvetllats,
van cuixa avall i a les palpentes busquen
la branca prima que ara és un gegant.
I amb frenesí fressegen, dues mans,
mentre també pica de mans el somni,
felicitant-se de l'esperma blanca
que regalima per les cames dòcils.

1966 - PEDRA

Em lligo el vit i el frego amb pedra tosca,
pedra de toc per assajar la llei
inexorable dels jutges altius:
primera fusta d'una gran bastida
on tiraré les pedres, amagada
la mà culpable, àvida d'un foc
tan solitari com el temps rabent,
restat de pedra a causa de la boira
que, furient, davalla del cel calm.
Jo sóc la roca i m'edifico sol
enmig dels homes. Tot cercant la pedra
filosofal de l'existència, sóc
un laberint de camins emmudits,
la pedra nua d'un desert immens.

1967 - POEMA

Ve la paraula quan, mocós, somies
encara el repte dòcil de la infància.
Són les primeres paraules, esbossos
de tot allò que se't farà vital
de cap a peus. Falses rimes, estranys
versos silents dins una cambra buida
-literatura enigmàtica-, temps
on no hi ha lloc per a una vaca cega,
per a una atlàntida o per a un assaig
de càntic. Són com dies de tenebra,
i ressuscites la teva claror
amb llums estranyes d'altres llengües més
mortes que tu, boig que a boca de fosc
vas recercant paraules redimides.

1968 - FOC

És tot el foc d'un bàratre suspecte,
el precipici nu del sentiment
desenterrat pels astres i per l'àmbit
on el silenci regna, solidari.
Tabal, tabal i foc, els cavallers
i foc, l'angúnia i el foc del gegant,
la cavalcada de foc i de gent
que amaga l'odi tan sols una nit,
una patum de cartó i molt de foc
tot consumint els coets plens de foc,
el mateix foc que sento dintre meu
i que em corseca el cant, ple de la por
que m'ha donat aquesta gent: la plaça
cremada, àvida de focs follets.

1969 - AMICS

Són els amics galants d'adolescència,
les cigarretes, els petons furtius,
discussions de problemes gravíssims,
fixació de llengua encara esclava,
les passejades pel carrer major,
cercles, rotllanes de gent i misteris:
els crits, silencis, veus empresonades.
És tot un món que desperta, extàtic,
quan el miratge encara és adormit
i només sents les fortes veus dels homes
que clamen càntics, que et furten -immòbil-
la llibertat que tu vols per al món.
Ets sols instant, un eco reflectit
per altres veus que governen el somni.

1970 - COIT

S'obren els ulls, frenètics, temorosos
de lleis i dogmes intangibles, fràgils
com el fullam després pel vent dels arbres
innocentíssims d'una infància inerme.
S'obren els ulls i les cames, i el vit,
quiti de traves, s'enlaira, arriscat,
apilotant tots els grumolls de sang
que, dissoluts, enfilen una verga
enfurismada cap al trau obert
de la noieta blava, de somriure
trist, penedit, que obre les cames, tanca
els ulls errívols i es llança a l'abís
impetuós del somni, mentre fora
del llit groller els murs, covards, fressegen.

1971 - INCONEGUT

La llum vital esdevé càntic, noces
de diamant dels equívocs motius
de l'univers ignot, esclavitzat
com galiot penat per l'inconstant
inconegut, la febre tèbia i fàcil
de les lleis noves, pòrtics que regeixen
una harmonia molt més inharmònica
que la natura fràgil, dominada.
I a frec de negra neu he conegut
l'inconegut: el bes de les allaus
del pirineu, un dia qualsevol,
m'ha retornat a la matriu estricta
on no hi ha signe, remor, llum ni espai.
Sobre la neu, l'inconegut em bada.

1972 - DISSECCIÓ

Fa un fred punyent a la sala d'autòpsies,
un fred postís, lasciu, conservador
d'uns quants cadàvers que abans eren cossos
vivents, més vius que tu, que amb bisturí
dirigiràs -totes dues mans balbes-
aquesta dansa macabra i tan lúgubre:
dissecció de pells, de lligaments,
de tots els músculs i artèries que abans
vitalitzaven aquestes despulles
on ara els cucs no gosen d'acostar-se
potser pel fred, qui sap si pel formol
nauseabund que impregna tota l'aula.
I tens por, molta por d'aquests cadàvers
que són miralls on veus la teva imatge.

1973 - CLAMS

Surto al carrer i m'arriben clams de por,
vagits eixorcs, silencis desfullats,
estratagemes de companys que corren
pels carrers joves i vells de la lluita,
sempre encaçats per llangardaixos grisos,
enfurismats, cantant al vent victòries
encara utòpiques. Mentre jo els veig
passar, rabents, davant la porta closa
d'un somni fals, però no vull seguir-los
i resto fix just al llindar d'un món
inconegut. I em sentiré convicte
i ben confés molts anys, molt temps després,
quan ja no em siguin tan vitals els clams
que ara rebutjo, cec enmig de llums.

1974 - LLIBRES

Llibres i ciència s'emporten l'oblit,
el temps, les hores mortes de l'estudi
hipocondríac, potser malaltís.
Ferit de por, m'emmalalteix la vida,
el soroll clar dels carrers emmudits
-llibres tancats-, colrat de panxa al sol
que escalfa fort, que crema el foc ingrát,
la intimitat i les dolces penombres
on ara lluu la infàmia, la calúnnia
fàcil de tots els llibres bruts i morts
que regelleixo amb paciència estoica.
L'adversitat se m'acut com un llibre
on els malalts són l'aigua de la gleva
i jo el botxí gris que els passo a degolla.

1975 - GRISÚ

El fred hivern és càlid com la neu
dels pensaments que es fonen a la llar
de la pomera. Ajaguts jo i el gos,
veig capfoguers antics de ferro vell
mentre els minaires tornen de la terra
tan fosca i fonda dels forats colgats.
Hi ha novetats: l'esfondrament dels pous
ha sebol·lit trenta homes de cop sobte.
I just m'arriben els càntics de mina
-el gos els sent i estarrufa la cua-:
són veus salvatges que criden i criden,
són com gemecs que en la nit estel·lar
a tots recorden els udols dels llops
colgats en vida: els crits dels gegants.

1976 - SOCIETAT

És l'eufemisme de dir blanc per negre,
d'anomenar les coses amb mots d'altri.
És l'estultícia trasmudada en pedra
dins monestirs on monjos pietosos
han penjat l'hàbit i ara mig trontollen
pels corredors de bèsties -enfeinats-,
fent passadissos com qui fa ganxet.
Un munt de gent gargoteja en papers
l'elecció del tribú afortunat.
Societat, societat, sóc jo
qui ara t'enveja l'urna democràtica
on -mort ja l'ogre- pogués soterrar
el meu passat i mirar vers futurs
que de segur s'ompliran de mancances.

1977 - ORGULL

Tu ets el sol i tot en tu fulgura.
Uns raigs de llum, potents, es difuminen
dins la grandor cabdal de tu mateix,
el capitell que és corona de fum,
signe emblemàtic de tot un temps foll
que han clos els anys perduts, mai no viscuts
en els paratges desolats del somni.
Jo sóc el sol i tot dins mi fulgura.
I el raig de por -l'esclau- és la minuta
que esborra el mot antic, la greu calúmnia
d'un sol que, lluny i tot rient rient,
dicta sentència breu i rigorosa:
tu no ets ningú, tan sols una despulla
de tot l'orgull que ara t'esclafa el cor.

1978 - VISIONS

Veig els cadàvers vius de rostres morts,
les mòmies sàvies amb vestits luxosos,
els aldarulls cridaners de les tombes,
les malaltisses despulles dels sans,
veig els leprosos de pell sense taques,
els despullats omplint platges farcides,
els clams de por de ferals cuques feres,
el desconsol dels capfoguers immòbils,
veig la tristor marfontent-se en el temps,
l'ensulsiada dels murs a l'aguait,
el color gris dels condemnats a mort,
veig el judici proper, la paraula
que neix a frec del llavi de l'albada,
veig por arreu, la sento: miro el món.

1979 - RIALLES

Són com rialles que surten de fosses
comunes -mur endins de les paraules-,
rialles mortes d'albats caminant
sobre l'areny sorrenc de la memòria.
Són les rialles assassines, núbils
femelles fràgils dels gargots escrits
en el quadern perdut del temps orbat.
Rialles folles i tristes dels muts
comediants que ara em miren i tusten
a la poterna del somni retut.
Esclaten núvols grisos en llacunes
silenciades. Cauen les rialles
-claus cadavèriques- dels rostres pàl·lids
en cels baldats on ja no hi cap el plor.

1980 - VEUS

Són les veus d'altri que arriben de lluny,
potser d'un món on no hi manca la vida
o dels silencis on regnen les ombres
de tristes veus emmudides pels trons
de la tempesta sorda. Són les veus
dels assassins que corquen les arrels,
dels homicides que colguen els morts,
dels parricides que maten les llengües,
d'aquests culpables del passat que em neguen
la ineficàcia de la lluita d'atxes:
veus corruptibles que rebutgen l'odi
tot fent el cors amb llibres i paraules.
Són les veus d'altres, i sóc jo mateix
el trist corsari de la nau callada.

1981 - COLORS

Colors imperen ran de l'ànsia fràgil:
eternitzar-me en paratges anònims.
Pinto de blau els records sangonosos
i de vermell les planures blavenques.
Daltonià, amalgamo els colors
d'amagatotis, tement les venjances
dels colors pàl·lids, impotents, mudats
de plenitud i de bellesa, secs
com rajolins de fontinyola eixuta.
Sóc el pintor cegat per la claror,
l'artista bord que han matat a trenc d'alba,
quan ja no pot pintar la llum tan clara
de l'aiguaneix florent de la font gran:
sóc retratista d'una entranya morta.

1982 - PLORS

Els plors desfan la incertitud de l'ombra
on ara visc, tot gemegant pels altres
que de lluny fiten les imatges breus
d'aquest cos meu, brut i retut a l'alba
del gran silenci. Són els plors de pluges
estèrils, d'àguiles reials, mugrons
-ja sense llet- esprement-se el cervell
ennuolat i ferit pels llampecs
d'un cel taujà que no comprèn les ombres.
Els plors desfan la compra-venda eixuta
amb què jo em venc la vida i compro car
el vell silenci de l'oblit pagat.
Els plors perfan el corrent de les aigües
on ara visc, negat dins la tristesa.

1983 - ANELLS

Tots dos anells vinculaven l'incendi
d'aquells dos cossos nus, inexplorats,
rudes, selvàtics, encara insurrectes
contra les lleis d'un món que, tanmateix,
aconseguia per fi l'objectiu
molt temps abans previst. Tots dos anells
s'entrellaçaven, feien coit dilecte
davant ganàpies que de mala gana
reien -adults- i oblidaven els somnis
de joventut, difosos i escampats
com arbres èrtics dins aquells deserts
de gent, de veus callades que planaven
damunt la nau balmada del quer alt
mentre, defora, l'instant espiava.

1984 - BOIG

Qui sap si tinc arrel de boig, i veig
el món color de cendra, i l'escampall
de manicomis, els crits furiosos
i les nits tendres foradant els dies
contaminats per la vesània folla
de bestioles nocturnals que fan
metamorfosi i esdevenen ombres.
Tan sol i vern -abandonat, culpable-
avui jo em sento, que qui sap si l'odi
també és un boig manifasser que empenta
la roda fràgil d'aquesta tristor
encomanada a l'empara tranquil·la
del fred silenci d'una nit callada:
sóc el bon boig que us demana refugi.

1985 - PRIMER FILL

El primer fill no neix de pare i mare:
és do de vida on la natura morta
esdevé càntic, esclat dels sentits
irreflexius que l'univers astut
ens ha posat com a penyora ingrata.
Talment un somni basardós, cruïlla
de dues pors acumulables, nues
dins del batec estèril de la pluja
que ara es fa neu, la neu blanca que es fon
i que es transmuta. Així dues volves
de llum claríssima són com l'orgasme
de llum amb llum, llum contra el blanc i el negre:
els vius colors d'un semen mut on ara
s'ha tornat veu la carícia de l'aire.

1986 - COMBAT

Combat a tota ultrança: sorra i pedra
esmerilada de l'instant, la sorra
esmicolada del mur enrunat.

Combat latent, perfectíssim, de mots
amb versos, versos amb serps, de més serps
amb escurçons llenguts, garlaires, tebis
enrunaments de paraules somortes.

Combat de l'odi amb l'odi, d'un mateix
contra un mateix, combat de displicències,
conformitats, rialles i venjances.

És el combat on ningú mai no guanya:
combat de vides contra vides, morts
contra altres morts, combat improductiu
i tan estèril com dunes de sorra.

1987 - TERROR

És el terror que em visita de dia,
puntualment, però també de nit,
quan tanco els ulls i recordo l'insomni
que em té lligat al malson del record.
Terror de dia, terror dia i nit,
terror tothora, que em desvetlla: màgic
terror del somni que potser vindria
si finalment em pogués adormir.
Terror cruel, nodrit per breus instants
viscuts amb por, negats amb por, curulls
d'aquesta por que tot ens ho assassina.
És el terror -vermell, quotidià,
indiferent- d'aquests cors que bateguen
amb crueltat rabent, cruenta, nua.

1988 - FILS

M'envolten fils d'aranya enmig de pluja
i es descabdellen els rengs dels silencis
que fronteregen -pensatius, abstrets-
la teranyina fosca, dibuixada
ran del vell mur d'una absència volguda.
Fil que ennuega tota solitud,
la soledat com a magre sinònim
de la impotència dels altres filats
que dificulten l'avanç de les ombres.
Fils de l'aranya, que em corquen les dents
perquè no pugui acoltellar les cordes
que em tenen pres dins la gàbia del temps.
Fils prepotents de l'aranya macabra
que vaig nodrir amb els vostres palps d'àcar.

1989 - LLÀGRIMES

El vent que neix molt dintre, dintre teu,
com si volgués arborar el devesall
tan ple de llàgrimes, i fer-ne un mur
ple de forats, ple de pors i més llàgrimes
torrencials, ruixats dins la teva ànima
silenciada, reguerons de pluja
sortint dels ulls sofrents, fixos, immòbils,
fitant el màgic traüt de la vida,
plorant, negant el cossi buit, curull
ara de pors ja líquides, els ulls
oberts, traïts per l'engranatge obscur
de la memòria que s'esmuny, lliscosa,
i considera que els records són mots
engarjolats: els captius del passat.

1990 - LLENGUA

L'aire m'és llum mentre, assolat, respiro,
imprudentíssim, la ingent solitud
d'una atmosfera ingrata, d'un camí
que s'emmiralla en altres soledats
d'aire enrarit, grisós, on tota imatge
es reflecteix i retorna, impura.
L'aire m'és fosca, però també via
per travessar les planures etèries
on l'eufonia de milers de sons
ens galvanitza el ninot despullat,
la llengua morta que ara ressuscita.
I veig la llum, i veig també com l'aire,
vivificat pels meus somnis, esborra
l'esclavitud d'una llengua adormida.

1991 - SEGON FILL

El segon fill ve com onada calma,
terrabastall de flors inassolibles
que el pas del temps transforma en un pomell
d'angoixa sana, vivífica, saba
de vells plançons empeltats en els arbres:
una juguesca. Comença de nou
el joc d'atzar i l'escomesa fràgil
del vit vers trau obert: ganivetada.
I és joc d'atzar l'acoblament dels cossos,
la migdiada estesa del reialme
inconegut, els misteris de cambra
fantasmagòrics que, miratges breus,
esdevindran la vida nova, un tot
tan sec i mort com el caliu del temps.

1992 - DEPRESSIÓ

Totes les venes són plenes de por,
però també les artèries, els nervis,
el cor, la sang que circula -rabent-
i que ens neteja el cervell de l'escòria
que tota vida amuntega quan creua
les solitàries planures de gel.
És por que es fon dins dels cossos dorments
dels bells paratges que el somni ha enllestit,
de les imatges clares, transparents,
que la brutícia de l'odi ha malmès.
I aquesta por s'acumula en carrers
sense sortida, avingudes de pols
on el plugim només ens pot donar
un resultat concís: l'esfondrament.

COMIAT (1993)

A poc a poc la ploma ja s'atura,
contaminada per la bruta estança
on ara el cos, emmalaltit, reposa
mirant els murs depriments que la vida
i el pas del temps han bastit vora seu:
la crueltat, la brutícia de l'aire,
el cor sagnant i, sobretot, aquest
decandiment penós, inexcusable,
purificat potser per l'ànsia d'aire
-rebel- amb què qui sap si heu escorxat
la pell del manuscrit innecessari
que us vaig prometre. Teniu l'esquelet
i els enderrocs d'una bastida fràgil:
el meu passat. Que us faci bon profit
l'aperitiu, però heu de recordar
que sou vosaltres el blanc d'aquests mots.)

Barcelona - Segur de Calafell-

La Pomera - Bergera

16-V / 19-VI-1993

PARENTESI VITAL

ENDREÇA (1993)

- 1953 - Naixement
- 1954 - Alletament
- 1955 - Primers passos
- 1956 - Creixement
- 1957 - Espai
- 1958 - Joguines
- 1959 - Putxinel·lis
- 1960 - Taca
- 1961 - Llum
- 1962 - Neu
- 1963 - Jocs
- 1964 - Cinema
- 1965 - Esperma
- 1966 - Pedra
- 1967 - Poema
- 1968 - Foc
- 1969 - Amics
- 1970 - Coit
- 1971 - Inconegut
- 1972 - Dissecció
- 1973 - Clams
- 1974 - Llibres
- 1975 - Grisú
- 1976 - Societat
- 1977 - Orgull
- 1978 - Visions
- 1979 - Rialles
- 1980 - Veus
- 1981 - Colors
- 1982 - Plors
- 1983 - Anells
- 1984 - Boig
- 1985 - Primer fill
- 1986 - Combat
- 1987 - Terror
- 1988 - Fils
- 1989 - Llàgrimes
- 1990 - Llengua
- 1991 - Segon fill
- 1992 - Depressió

COMIAT (1993)
